



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **U. K. A.**, narozená dne „X“, státní příslušnost Republika Kazachstán,
bytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,**
se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2019, č. j. OAM-143/ZA-ZA06-P16-PD3-2012,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2019, č. j. OAM-143/ZA-ZA06-P16-PD3-2012, E. č. „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky rozhodnuto tak, že se žalobkyni podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), doplňková ochrana neprodlužuje.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, nezohlednil skutečnosti v její prospěch a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Domnívala se, že napadené rozhodnutí nebylo žalovaným dostatečně odůvodněno, a že žalovaný si chybně vyložil zákon o azylu, neboť splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebyly naplněny podmínky pro neprodloužení doplňkové ochrany. Vedle toho žalobkyně namítala porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované ve sdělení č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“), neboť v případě návratu do Kazachstánu bude nepřiměřeně zasaženo do jejího soukromého a rodinného života i do života jejích rodinných příslušníků. Připomněla, že v řízení o prodloužení doplňkové ochrany měl žalovaný porovnat okolnosti, za kterých jí byla doplňková ochrana udělena, s okolnostmi, danými při rozhodování o prodloužení doplňkové ochrany, přičemž neprodloužení doplňkové ochrany je možné pouze za předpokladu, že se okolnosti změnily významným a trvalým způsobem. Doplňková ochrana byla žalobkyni udělena z důvodu sloučení rodiny. Konkrétně je v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, že společně s rodinnými příslušníky pobývala v České republice již od roku 2012 ve společné domácnosti a je na nich sociálně i finančně závislá. K tomu žalobkyně podotkla, že nyní je sociálně a materiálně závislá na svém příteli, s nímž žije ve společné domácnosti. Žalobou napadené rozhodnutí tak považovala za formalistické. Zpochybnila tvrzení žalovaného, že v zemi původu by mohla studovat a vyznávat svou víru.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný spolu s předložením správního spisu soudu poskytl i písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný připomněl, že žalobkyni byla doplňková ochrana, která byla opakovaně prodlužována, udělena z důvodu sloučení rodiny, neboť byla nezletilá. Žalovaný trval na tom, že žalobkyně je dospělá, na rodičích nezávislá, svobodná, práceschopná, bezdětná, zdravá a bezúhonná, proto nebyl důvod při posuzování její žádosti o prodloužení doplňkové ochrany zohledňovat situaci jejích rodičů. Skutečnost, že v zemi původu by jí při studiu nebylo umožněno nosit na hlavě šátek, považoval za nepodložené tvrzení. Připomněl, že žalobkyně sama ukončila studium na střední škole v České republice a ve studiu již nepokračuje. Studium se nepokusila dokončit ani dálkově. Doplnil, že obor krejčí střední školy v Ústí nad Labem nabízejí. Studium u žalobkyně tak nebylo zjevně prioritou, a tedy se nemůže jednat o hlavní důvod, proč chce setrvat v České republice. Závěrem podotkl, že žalobkyně by byla jistě schopná si samostatně zajistit na území České republiky pobytové oprávnění dle zákona o pobytu cizinců.

Replika

4. Žalobkyně se pozastavila nad tím, že žalovaný ve svém vyjádření nereagoval na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 12. 4. 2018, č. j. C-550/16, v němž je konstatováno, že věkové kritérium je třeba zhodnotit v době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Rovněž se žalovaný podle žalobkyně nevyjádřil k nemožnosti vyžadovat důvody hodné zvláštního zřetele při udělování mezinárodní ochrany dle § 14b zákona o azylu. V této souvislosti žalobkyně odkázala na čl. 23 (Zachování celistvosti rodiny) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „směrnice“). Dále podotkla, že podala žádost o povolení k trvalému pobytu, nicméně v případě neprodloužení doplňkové ochrany přestane splňovat podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu. Trvala na tom, že i krátkodobé vycestování by bylo nepřiměřeným zásahem do jejího práva na soukromý život.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústní jednání

5. Žalobkyně při jednání před soudem přednesla žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění repliky. Zdůraznila, že v České republice již dlouho bydlí a chtěla by zde zůstat. Nechce se vracet do Kazachstánu, protože je to tam při ní nebezpečné, např. se tam zakazuje nosit šátek a podobně.
6. Pověřený pracovník žalovaného pak při tomto jednání před soudem odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k podané žalobě. Zdůraznil, že v předmětné žalobě jsou akcentovány především rodinné důvody pro to, aby žalobkyně mohla zůstat v České republice. Takové okolnosti však nespádají pod účinnost zákona o azylu a je nutné je posuzovat v režimu zákona o pobytu cizinců na území České republiky. Zdůraznil, že oproti minulosti již v případě žalobkyně nebylo možné prodloužit její doplňkovou ochranu, neboť v době rozhodování již pominuly důvody, pro které jí dříve doplňková ochrana byla udělena anásledně prodlužována.
7. Soud při jednání v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) z vlastní iniciativy provedl dokazování čtením skanu ze stránek www.infoabsolvent.cz k oboru vzdělání krejčí.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 2. 7. 2018 podala žalobkyně žádost o prodloužení doplňkové ochrany z důvodu, že v Kazachstánu není bezpečno. K žádosti připojila nedatovanou nájemní smlouvu uzavřenou na dobu neurčitou, kde je jako nájemce uveden B. B. Byt se nachází na adrese „X“. Z pobytové kontroly na této adrese hlídka Policie České republiky zjistila od matky žalobkyně, že žalobkyně se na této adrese již nezdržuje, žije v Ústí nad Labem se svým přítelem. V rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, uskutečněného dne 8. 10. 2018, žalobkyně uvedla, že žije s přítelem jménem H. K. v ulici „X“. Na této adrese je ode dneška (8. 10. 2018) hlášena oficiálně k pobytu. Její přítel má také udělenou doplňkovou ochranu. Před přestěhováním do Ústí nad Labem studovala v Praze obor krejčí, tento obor v Ústí nad Labem nenašla, a tak je doma a sama si hradí zdravotní pojištění. Živí ji její přítel, vlastní příjem nemá. O povolení k trvalému pobytu nežádala, neboť by ztratila doplňkovou ochranu. Doplnila, že by pak ji i její rodinu mohli vrátit do Kazachstánu, což je pro jejich náboženství nebezpečné. V Kazachstánu je zakázáno nosit ve škole šátek. Je islámského vyznání. Při pohovoru doložila potvrzení o zajištění ubytování

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

na adrese „X“. Ve správním spise je rovněž založena kopie kazašského pasu žalobkyně, kterým ještě jako nezletilá vycestovala do Švédska.

10. Žalovaný si dále jako podklad pro rozhodnutí vyžádal zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 20. 4. 2018 o dodržování lidských práv v Kazachstánu v roce 2017, Výroční zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 29. 5. 2018 o svobodě vyznání v Kazachstánu za rok 2017, informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci v Kazachstánu a informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 17. 7. 2017 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu po návratu do vlasti.
11. Dle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.
12. Dle ust. § 17a odst. 3 zákona o azylu se doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny dále odejme, zanikne-li důvod, pro který byla udělena, a nebude-li shledán jiný důvod hodný zvláštního zřetele pro její ponechání.
13. Dle ust. § 53a odst. 1 zákona o azylu doplňková ochrana se uděluje na dobu, po kterou osobě požívající doplňkové ochrany hrozí vážná újma (§ 14a), nejméně však na 1 rok; na stejnou dobu se uděluje doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Osobě požívající doplňkové ochrany je povolen pobyt na území po dobu stanovenou v rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany.
14. Dle ust. § 53a odst. 4 zákona o azylu osoba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. Tuto žádost musí osoba požívající doplňkové ochrany podat nejpozději 30 dnů před uplynutím doby, na níž je jí doplňková ochrana udělena. Pokud podání žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ve stanovené lhůtě zabrání důvody na vůli osoby požívající doplňkové ochrany nezávislé, je oprávněna tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po odpadnutí těchto důvodů. Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a). Doplňková ochrana se prodlouží nejméně o 2 roky; je-li důvodné nebezpečí, že by osoba požívající doplňkové ochrany mohla závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ho již narušuje, prodlouží se doplňková ochrana o 1 rok. Při prodloužování doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny se postupuje obdobně.
15. Soud se nejprve zabýval tím, zda žalovaný zjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobkyně totiž namítla, že žalovaný tuto zákonem uloženou povinnost nesplnil.
16. Jak vyplynulo z žalovaným předloženého správního spisu a žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobkyní jednak v samotné žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a jednak z protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany. Žalovaný dále vycházel ze spisového materiálu k žádosti o udělení mezinárodní ochrany č. j. OAM-143/ZA-ZA06-2012. Z uvedených listin vyplynulo, že žalobkyně o prodloužení doplňkové

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ochrany žádá z důvodu, že trvají důvody, pro které byla doplňková ochrana udělena jejímu bratrovi. Žalovaný si jako podklad svého rozhodnutí vyžádal další podklady (prověření místa pobytu, výpis z rejstříku trestů a další informace a zprávy o situaci v Kazachstánu).

17. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 1. 2006, č. j. 4 Azs 111/2005-58 (dostupný na www.nssoud.cz), „řízení o udělení azylu je totiž specifické tím, že tvrzení žadatele o azyl hraje zcela zásadní roli a správní orgán z nich vždy vychází. Obsahují-li skutečnosti obecně podřaditelné azylovým důvodům, hodnotí je z hlediska pravdivosti a opatří si objektivní informace o zemi původu, které pak porovná s údaji sdělenými žadatelem a učiní celkový závěr.“ V napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval jednotlivými předpoklady udělení doplňkové ochrany, řádně se vypořádal s tvrzením žalobkyně v rámci pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany, a postupně dospěl k závěru, že uvedené podmínky doplňkové ochrany žalobkyně nesplňuje, neboť žalobkyni byla doplňková ochrana udělena výhradně za účelem sloučení rodiny, z důvodu udělení doplňkové ochrany jejímu mladšímu bratrovi. Ovšem žalobkyně se již od rodiny, ve které žije její mladší bratr, odstěhovala, tedy se osamostatnila, žije se svým přítelem a při jednání soudu dokonce uvedla, že s ním uzavřela sňatek a narodilo se jim dítě.
18. Dle názoru soudu je nutno zjištěný skutkový stav považovat za jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí, přihlédl k tvrzením žalobkyně v rámci pohovoru k prodloužení doplňkové ochrany, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobkyni prodloužení doplňkové ochrany nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud vyhodnotil zjištěný skutkový stav za dostatečný a rovněž dle soudu žalovaný zcela dostatečně a přezkoumatelně odůvodnil žalobou napadené rozhodnutí. V tomto směru tedy soud vyhodnotil námitky žalobkyně jako nedůvodné.
19. Soud přdestírá, že ačkoli smyslem doplňkové ochrany je poskytnout žadateli ochranu, není tím myšlena ochrana před jakýmkoliv negativním jevem v zemi původu. Doplňková ochrana jako právní institut je jednou z forem mezinárodní ochrany, nicméně nelze jej považovat za univerzální nástroj sloužící k poskytování ochrany před bezprávnými postihujícími jednotlivce nebo celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí doplňkové ochrany jsou zákonem poměrně úzce vymezeny a pokrývají pouze určitou škálu porušení lidských práv a svobod, která jsou uznávána nejen v mezinárodním, ale i vnitrostátním kontextu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2005, č. j. 5 Azs 125/2005-46, dostupný na www.nssoud.cz).
20. Žalobkyně namítala, že splňuje podmínky pro prodloužení doplňkové ochrany. Soud však po prostudování správního spisu dospěl k závěru, že v předmětné věci se skutečně okolnosti, které vedly u žalobkyně k udělení doplňkové ochrany, změnilo do té míry, že zanikl důvod, pro který byla udělena a následně dvakrát prodloužena (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 9 Azs 415/2018-64).
21. Je to z toho důvodu, že v době, kdy žalobkyni byla udělena doplňková ochrana, a poté dvakrát prodloužena, se jednalo v případě žalobkyně o udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, neboť bratru žalobkyně (nezletilý A. B., narozený dne „X“, státní příslušnost Republika Kazachstán), jakož i dalším nezletilým sourozencům žalobkyně a její matce, byla udělena doplňková ochrana dle § 14a odst. 2 písm. d zákona o azylu, případně dle § 14b zákona o azylu, přičemž žalobkyně tehdy byla nezletilá a její rodina jí vzhledem Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k jejímu nízkému věku zajišťovala veškeré zázemí a materiální péči. Žalobkyni byla doplňková ochrana udělena výhradě proto, že doplňková ochrana byla udělena jejím nezletilým sourozencům a matce, tedy za účelem sloučení rodiny.

22. V době, kdy bylo rozhodováno o prodloužení doplňkové ochrany, byla situace žalobkyně úplně jiná, než je v současné době. Situace u žalobkyně se změnila, neboť se podle své vlastní výpovědi odstěhovala ke svému příteli do Ústí nad Labem, se kterým žila ve společné domácnosti. Žalobkyně zanechala svých studií střední školy (obor krejčí, třetí ročník), neboť v Ústí nad Labem dle jejího tvrzení stejný nebo obdobný obor není. Na tomto místě soud podotýká, že obor krejčí lze v Ústeckém kraji studovat v Mostě a Lounech, kam lze z Ústí nad Labem denně dojíždět hromadnou dopravou. Pokud by pro žalobkyni bylo studium natolik důležité, pak by v něm zcela jistě pokračovala i přes komplikaci v podobě denního dojíždění. Skutečnost, že žalobkyně by ve studiu nemohla v Kazachstánu pokračovat, se tak jeví jako účelová i bez tvrzení žalobkyně o tom, že ve škole v zemi původu by nemohla nosit ve škole šátek (z náboženských důvodů).
23. Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 12. 4. 2018, č. j. C-550/16, na který žalobkyně odkazovala, se na daný případ nevztahuje, neboť žalobkyně nadále nežije se svou rodinou, za jejímž sloučením jí byla doplňková ochrana udělena. Z toho důvodu je nutné na žalobkyni nahlížet jako na dospělou a samostatnou osobu, která se již soustavně nepřipravuje na své budoucí povolání, a jako taková je schopná se o sebe sama postarat. Na tomto místě je nutné podotknout, že ani z pohledu zákona o azylu a evropského práva nelze na žalobkyni trvale pohlížet jako na osobu nezletilou pouze proto, že jí jako nezletilé osobě byla udělena doplňková ochrana.
24. Situace žalobkyně se tedy změnila v tom, že je dospělá (zletilá) a již se řádně nevěnuje přípravě na své budoucí povolání, neboť studií ze své vůle zanechala, a od své rodiny se odstěhovala ke svému příteli, se kterým založila společnou domácnost. Na tomto závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že žalobkyně nepracuje, tedy si své základní životní potřeby nehradí z vlastních prostředků, nýbrž ji po finanční stránce zajišťuje její přítel.
25. K námitce žalobkyně, že žalobou napadené rozhodnutí je v rozporu se čl. 8 Úmluvy, který zakotvuje právo na respektování rodinného a soukromého života, přičemž jejím vycestováním by došlo k porušení práv na rodinný a soukromý život, soud doplňuje, že judikatura správních soudů se otázkou možného porušení čl. 8 Úmluvy v případě vycestování žadatele o mezinárodní ochranu opakovaně zabývala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008-71 (dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že je třeba rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky České republiky bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona o pobytu cizinců], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany či neprodloužení již udělené mezinárodní ochrany za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území České republiky, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, a po splnění podmínek v tomto zákoně uvedených by měl možnost získat status zákonně pobývající osoby na území České republiky.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

26. Nejvyšší správní soud shledal, že obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území České republiky může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území České republiky vytvořil. Při posuzování důvodů znemožňujících vycestování cizince by byl výjimkou z výše uvedených závěrů pouze případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území České republiky takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území České republiky.
27. S ohledem na shora uvedené a po prostudování dané věci soud konstatuje, že v této konkrétní záležitosti případné vycestování žalobkyně z území České republiky nemůže představovat závažnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud při této úvaze vyšel zejména ze skutečnosti, že pokud by žalobkyně pro účely získání pobytového povolení dle zákona o pobytu cizinců musela opustit území České republiky a vrátit se dočasně zpět do země svého původu, tak po dobu její nepřítomnosti by i nadále bylo postaráno o její nezletilé sourozence, kteří žijí s její rodinou, od které se žalobkyně zcela dobrovolně odstěhovala. Žalobkyně nyní sdílí společnou domácnost nikoliv se svou rodinou, ale se svým přítelem (manželem). Soud při této úvaze vyšel zejména ze samotného tvrzení žalobkyně. Soud současně dospěl k závěru, že z materiálů obsažených ve správním spise vyplývá, že žalobkyni v zemi původu nehrozí žádná vážná újma.
28. Případné vycestování žalobkyně za účelem podání žádosti o pobyt na zastupitelském úřadu její země původu neshledává soud v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, když to nepředstavuje nepřiměřený zásah do rodinného či soukromého života žalobkyně. Případné kontakty s její původní rodinou, pokud by setrvaly na území České republiky, nebudou za stávající situace vyloučeny, neboť žalobkyně již nyní žije v Ústí nad Labem a její rodina v Praze, tedy již nyní jsou v kontaktu převážně prostřednictvím sociálních sítí a telefonních služeb. Své dítě by žalobkyně mohla vzít s sebou, či by se o ně po nezbytně nutnou dobu postaral jeho otec.
29. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že žalobkyni nic nebrání ve vycestování do Kazachstánu a ze založených zpráv ve správním spise, k jejichž seznámení žalobkyně nedorazila, vyplynulo, že žalobkyni by žádné nebezpečí či újma při návratu do Kazachstánu nehrozila, a to ani z tvrzených náboženských důvodů.
30. Za této situace má tedy soud za to, že žalobkyně již nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu a je zcela evidentní, že ani vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
31. Pro úplnost soud podotýká, že pro posuzování prodloužení původní doplňkové ochrany žalobkyně za účelem spojení rodiny je nepodstatné, že její přítel (manžel) rovněž požívá doplňkové ochrany. V řízení o prodloužení doplňkové ochrany se zkoumá, zda trvají důvody, pro které byla původně udělena spočívající ve sloučení rodiny, ve které žije její mladší bratr, a ty v daném případě nepochybně pominuly.
32. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobkyně. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zamítl.

33. Pro úplnost soud podotýká, že instituty obsažené v zákoně o azylu slouží k poskytnutí mezinárodní ochrany osobám, které jsou ohroženy v případě jejich návratu do země původu. V žádném případě však neslouží k zajištění pobytu cizinců na území České republiky či k legalizaci jejich pobytu území České republiky. K tomu účelu slouží instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.
34. Současně s tím v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem dne 17. února 2020

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.